

# Privát tenger

PRÓZA - LXVI. évfolyam, 26. szám, 2022. július 1.

**Akkoriban kamionoztam, tudod. Látsz mondjuk egy átlagos, jó kis kocsit, olyat, amelyet Nyugaton simán, nyugisan összekeres egy középkáder pár év alatt, a sofőrrel összefutsz a benzinkútnál, elnézed, derék, nagydarab német, kicsit már őszül, te is lehetnél, eljátszol a gondolattal, nem az út mentén aludnál lefüggönyözött vezetőfülkében, hanem az anyud mellett, nincs a sok idegesség meg veszteglés a határon, hétvégén sörözöl és tekézel a fiúkkal, sramlinótákat énekeltek, hazatántorogsz, kialszod magad, kezded előlről. Egészen nosztalgiája lesz az embernek, hogy hát így is lehetne élni, milyen egyszerű ez! Aztán a pályán megelőz a pasas, nézel utána, mintha a saját másolatod után néznél lemondóan, és húsz kilométerrel odébb meglátod felfordulva. Tudod, hogy te is lehetnél az, véletlen, hogy nem te vagy, és hát az ember az ilyeneken elgondolkodik.**

**Az egyik koma az úgy veszett oda, tudod, vannak Németországban ezek az extragyors vonatok, mennek kettő-háromszázzal is óránként, na, de kell is ahhoz olyan pálya, kerítéssel van elzárva oldalt, meg minden. Az átjárókhoz külön útvonalengedély szükséges a teherkocsiknak, minden. A haverom rendben is volt, nagy rakás betongerendát szállított, hát, ráhajt a sínre, de a rohadt betonelemek meg beakadnak a felsővezetékbe, azt se ki, se be. Nekiállt a srác leeresztetni a kerekeket, ezt csináljuk ilyenkor, akkor húsz-huszonöt centivel alacsonyabb lesz a kocsi, és simán át lehet menni.**